

105. ÍRÁS

ISTENSÉG ÉS VALÓSÁG

A VÉGTELENSÉG még a magasrendű világegyetemi értelem számára is csak részlegesen fogható fel, és a valóság véglegessége is csak viszonylagosan értelmezhető. A *valósnak* hívott minden dolog eredetének és végzetének örökkévalóság-rejtelmébe való behatolásra törekedve az emberi elme hatékonyan vizsgálhatja a problémát úgy, hogy az örökkévalóság-végtelenséget egy majdnem határtalan, elliptikus zárt görbének fogja fel, melyet egyetlen abszolút ok kelt, és amely e vég nélküli változatosságú világegyetemi körben mindig valamilyen abszolút és végtelen végzetpotenciált keresve működik.

² Amikor a halandói értelem kísérletet tesz a valóság-teljesség fogalmának megragadására, akkor e véges elme a végtelenség-valósággal szembesül; a valóság-teljesség *magga* a végtelenség, és ennél fogva egyetlen olyan elme sem értheti meg teljesen, amelynek fogalomkészsége a végtelen szintjét nem éri el.

³ Az emberi elme nemigen képes helyes fogalmat alkotni az örökkévalósági lételevi létezőkről, és emiatt még a mi fogalmaink szerint értelmezett valóság-teljességet is lehetetlen számára bemutatnunk. Mindezek ellenére megpróbálkozunk vele, noha teljes mértékben tudatában vagyunk annak, hogy a fogalmaink szükségszerűen jelentős mértékű torzulást szenvednek a halandói elme számára érthető formába való fordítás-átalakítás során.

1. A VAGYOK BÖLCSELETI FOGALMA

¹ A világegyetemek bölcselői az abszolút elsődleges okot a végtelenben az Egyetemes Atyának tulajdonítják, aki mint a végtelen, az örökkévaló és az abszolút VAGYOK működik.

² Igen sok veszélyt rejt magában az, ha megpróbáljuk bemutatni a halandó értelemnek a végtelen VAGYOK ezen eszméjét, mivel e fogalom oly távol esik az emberi élményelvi értelemtől, hogy az ezzel kapcsolatos jelentés-tartalmak súlyos torzulást szenvednek, az értékekkel kapcsolatban pedig félreértelmezések adódnak. Mindazonáltal a VAGYOK bölcséleti fogalma nyújt némi lehetőséget a véges lények számára ahhoz, hogy megpróbálkozzanak az abszolút eredetek és végtelen beteljesedések részleges megértésével. Azonban a valóság keletkezésének és kiteljesedésének megvilágítására irányuló minden próbálkozásunk során tisztáznunk kell, hogy a VAGYOK e fogalma minden személyiségi jelentésben és értékben rokon az Istenség Első Személyével, a minden személyiség Egyetemes Atyjával. De a VAGYOK e kitétele ennyire egyértelműen

nem határozható meg az egyetemes valóság istenivé nem alakított területein.

³ ¶ *A VAGYOK a Végtelen; a VAGYOK végtelenség is.* Egymásra következési, időbeli nézőpontból minden valóság eredete a végtelen VAGYOK, amelynek egyedüli létezése a múlt végtelen örökkévalóságában szükségképpen a véges teremtmény elsődleges bölcséleti kitétele. A VAGYOK fogalma magába foglalja a *korlátlan végtelenséget*, a szét nem vált valóságát mindannak, ami egy végtelen örökkévalóság mindenségében valaha is létezhet.

⁴ A VAGYOK mint lételevi fogalom nem istenivé alakított és nem is istenivé nem alakított, nem tényleges és nem magvábanvaló, nem személyes és nem személytelen, nem nyugvó és nem is élénk. A Végtelen nem minősíthető, legfeljebb az állítható róla, hogy a VAGYOK *van*. A VAGYOK bölcséleti kitétele a Korlátlan Abszolút fogalmánál valamivel nehezebben megérthető egyetemes fogalom.

⁵ A véges elmének egyszerűen csak szüksége van valamiféle kezdetre, és bár a valóság sohasem kezdődött igazán, mégis van néhány olyan forrás-kapcsolat, melyet a valóság a végtelenség irányában mutat. Az előzetes valóság, mely elsőfajú, örökkévalósági helyzet, valahogy a következőképpen képzelhető el: Valamely végtelenül távoli, feltételezett, múltbeli-örökkévaló pillanatban a VAGYOK tekinthető mind dolognak, mind nem-dolognak, mind oknak, mind okozatnak, mind akaratnak, mind válasznak. Ebben a feltételezett örökkévalósági pillanatban nincs különválás sehol sem az egész végtelenségben. A végtelenséget a Végtelen tölti ki; a Végtelen magába foglalja a végtelenséget. Ez az örökkévalóság feltételezett, állandósult pillanata; a ténylegesek még a kibontakozási lehetőségükön belül vannak, és a magvábanvalók még nem jelentek meg a VAGYOK végtelenségében. De még e feltételezett helyzetben is el kell fogadnunk a személyes akarat lehetőségének létezését.

⁶ ¶ Mindig emlékezzetek arra, hogy az embernek az Egyetemes Atyáról alkotott fogalma mindig személyes tapasztalás. Isten, mint szellemi Atyátok számotokra és minden halandó számára is megérthető; de *az Egyetemes Atyáról alkotott tapasztalati-istenimádati felfogások szükségképpen mindig kevesebb, mint az Első Forrás és Középpont, a VAGYOK végtelenségének bölcséleti kitétele.* Amikor az Atyáról beszélünk, akkor az Istent értjük alatta, mivel őt megérthetik mind a felsőbbrendű, mind az alsóbbrendű teremtményei, de az Istenséggel kapcsolatban még több, a világegyetemi teremtmények által fel nem

fogható dolog van. Isten, a ti Atyátok és az én Atyám nem más, mint a Végtelenség a személyiségünkben tényleges élménybeli valóságként érzékelt állapota, de a VAGYOK mindig a mi feltételezésünk marad mindarra vonatkozóan, amit az Első Forrással és Középponttal kapcsolatban megismerhetetlennek érzünk. És valószínűleg ez a feltételezés is igen kevés az eredeti valóság felfedezetlen végtelenségéhez.

⁷ A világegyetemek mindensége, a benne lakozó személyiségek számtalan seregével, hatalmas és összetett élő szervezet, ám az Első Forrás és Középpont végtelenszer összetettebb, mint azok a világegyetemek és személyiségek, amelyek, illetőleg akik az ő rendelkezéseinek eredményeként jöttek létre. Amikor lenyűgözve figyelitek a világ-mindenség méreteit, vegyétek figyelembe azt is, hogy még e felfoghatatlan teremtésszössesség is csak részleges kinyilatkoztatása lehet a Végtelenségnek.

⁸ A végtelenség valóban távol esik a halandói felfogóképesség tapasztalati szintjétől, de az Urantián még a jelen korban is folyamatos a végtelenség fogalmának fejlődése, s ez a kiteljesedés végig fogja kísérni a jövő örökkévalósága felé tartó végtelen létpályákat. A korlátlan végtelenséget a véges teremtmény nem képes értelmezni, de a végtelenség képes az ön-korlátozásra és képes valós kifejeződésre a világegyetemi létformák minden szintjén. És a Végtelenségnek a minden világegyetemi személyiség felé fordított arca nem más, mint egy Atyának, a szeretet Egyetemes Atyjának arca.

2. A VAGYOK MINT HÁROMSÁGI ÉS MINT HÉTSZERES

¹ A valóság keletkezésének vizsgálatakor mindig tartások szem előtt, hogy minden abszolút valóság az örökkévalóságból ered, és létezésének nincs kezdete. Az abszolút valósággal az Istenség három lételvi személyére, a Paradicsom Szigetére és a három Abszolútra utalunk. A hét valóság összehangoltan örökkévaló, függetlenül attól, hogy tér-idő nyelvhez folyamodunk annak érdekében, hogy eredetsorozatukat az emberi lényeknek bemutassuk.

² ¶ A valóság eredeteinek időrendi leírásához ki kell kötni az „első” akarat-kifejeződés és a VAGYOK-on belüli „első” válasz feltételezett pillanatát. A valóság keletkezésének és kialakulásának bemutatására tett kísérleteink során utalhatunk e szakaszra úgy, mint *A Végtelen Egy* ön-maga kiválására *A Határtalanságból*, de e kettős viszony kitételét mindig ki kell terjeszteni egy háromsági fogalommal *A Végtelenség* örökkévaló folytonosságának, a VAGYOK-nak a felismerése révén.

³ A VAGYOK ezen önmagától kiinduló átalakulása az istenivé vált valóság, az istenivé nem vált valóság, a magvábanvaló és a tényleges valóság, valamint bizonyos nem-igen minősíthető egyéb valóságok sokszoros elkülönülésében éri el csúcspontját. A feltételezett egylételevi VAGYOK ezen elkülönülései örökmód egybeépültek azon egyidejű kapcsolódások révén, melyek ugyanezen a VAGYOK-on belül jöttek létre — ez a magvábanvaló-előtti, tényleges-előtti, elő-személyes, egyisteni elő-valóság, mely bár végtelen, az Első Forrás és Középpont jelenlétében abszolútként, az Egyetemes Atya határtalan szeretetében pedig személyiségként nyilvánul meg.

⁴ A VAGYOK e belső átalakulásai révén hozza létre önmaga hétszeres kapcsolódásának alapját. Az egyedülálló VAGYOK bölcséleti (időbeli) fogalma és a háromsági VAGYOK átmeneti (időbeli) fogalma most már kiterjeszthető a VAGYOK mint hétszeres fogalmává. E hétszeres — vagy hétszakaszú — természet a Végtelenség Hét Abszolútjával kapcsolatban jellemezhető a legjobban:

⁵ 1. *Az Egyetemes Atya.* Az Örökkévaló Fiú atyja VAGYOK. Ez a tényleges dolgok elsődleges személyiségi kapcsolata. A Fiú abszolút személyisége teszi abszolúttá az Isten atyaságának tényét és teremti meg minden személyiség magvábanvaló fiúi helyzetét. E kapcsolat alakítja ki a Végtelen személyiségét és teljesíti ki annak szellemi megnyilatkozását az Eredeti Fiú személyiségében. A VAGYOK e szakasza részben megtapasztalható a szellemi szinteken még ama halandók számára is, akik ugyan még húsvér testben vannak, de imádják Atyánkat.

⁶ ¶ 2. *Az Egyetemes Irányító.* Az örök Paradicsom oka VAGYOK. Ez a tényleges dolgok elsődleges személytelen kapcsolata, az eredeti nem-szellemi társulás. Az Egyetemes Atya az Isten-mint-szeretet; az Egyetemes Irányító az Isten-mint-minta. E kapcsolat alakítja ki a forma potenciálját — az elrendezést — és meghatározza a személytelen és nem-szellemi kapcsolódás eredeti mintáját — azt az eredeti mintát, melyről minden másolat készül.

⁷ ¶ 3. *Az Egyetemes Teremtő.* Az Örökkévaló Fiúval egy VAGYOK. Az Atya és a Fiú ezen egyesülése (a Paradicsom jelenlétében) indítja be azt az alkotó körfolyamatot, mely az együttes személyiség és az örökkévaló világegyetem megjelenésében teljesedik ki. Véges halandói nézőpontból a valóság igazi kezdetekkel rendelkezik, mely nem más, mint a Havona teremtés örökkévalósági megjelenése. Az Istenség e teremtő tette a Cselekvő Isten révén és rajta keresztül valósul meg, aki lényegében a tényleges minden szintjén és minden szintjére kinyilatkoztatott Atya-Fiú egysége. Ezért az isteni alkotókészséget mindig egység jellemzi, és ez az egység az Atya-Fiú kettőssége és

az Atya-Fiú-Szellem Háromsága abszolút egységének kifelé való tükröződése.

⁸ ¶ 4. *A Végtelen Megtartó.* Az önmagával társuló VAGYOK. Ez a valóság állandósultságának és magvábanvalóinak elsőfajú társulása. E kapcsolódásban minden feltételes és korlátlan kiegyenlítődik. A VAGYOK e szakasza mint az Egyetemes Abszolút érthető meg a legjobban — ez az Istenség és a Korlátlan Abszolútok egyesítője.

⁹ ¶ 5. *A Végtelen Potenciál.* Az önkorlátozó VAGYOK. Ez a végtelenségi tájékozódási pont örökké mutatja a VAGYOK-nak azt az akarati ön-korlátozását, mely révén a háromszoros önkifejeződés és ön-kinyilatkoztatás megtörténhetett. A VAGYOK e szakasza alatt rendszert az Istenségi Abszolút értendő.

¹⁰ ¶ 6. *A Végtelen Képesség.* A nyugvó-válaszoló VAGYOK. Ez minden jövőbeli mindenségrendi kiterjedés végtelen tárháza, lehetősége. A VAGYOK e szakaszát a legjobban talán a Korlátlan Abszolút kiterjedt gravitációs jelenléteként lehet értelmezni.

¹¹ ¶ 7. *A Végtelenségi Egyetemes Egy.* VAGYOK, mint VAGYOK. Ez a Végtelenség állandósulása vagy önmagába-kapcsolódása, a végtelenség-valóság örök ténye és a valóság-végtelenség egyetemes igazsága. Amennyire e kapcsolat személyiségként értelmezhető, annyiban a minden személyiség — s ide értendők még az abszolút személyiségek is — isteni Atyjában nyilatkoztatik ki a világegyetemekben. Amennyire e kapcsolat személytelenül kifejeződhet, annyiban e kapcsolódást a világegyetem hozza létre mint a tiszta energia és a tiszta szellem abszolút összefüggő egészét az Egyetemes Atya jelenlétében. Amennyire e kapcsolat abszolútként fogható fel, annyiban az Első Forrás és Középpont elsődlegességében nyilatkoztatik ki; öbenne élünk és mozgunk és vagyunk mi, a tér teremtményeitől a Paradicsom lakóiig mindannyian; és ez egyformán igaz mind a világmindenségre, a végtelenül kicsi ultimatonra, mind pedig arra ami lesz, ami most van és ami mindig is volt.

3. A VÉGTLENSÉG HÉT ABSZOLÚTJA

¹ A VAGYOK-on belüli hét elsődleges kapcsolat a Végtelenség Hét Abszolútjaként válik örökkévalóvá. És bár a valóság-eredeteket és a végtelenség-elkülönülést e leírásban egymás után mutatjuk be, valójában mind a hét Abszolút korlátlanul és mellérendelten örök. A halandói elméknek szükségük lehet arra, hogy mindezeknek kezdetet tulajdonítsanak, ám e felfogást mindig zavarni fogja az a felismerés, hogy a hét Abszolútnak nincs kezdete; örökkévalók és mint ilyenek, mindig is voltak. A hét Abszolút a valóság előfeltétele. Mindezeket a következők szerint jellemezzük ezen írásokban:

² 1. *Az Első Forrás és Középpont.* Az Istenség Első Személye és az elsődleges nem-istenségi minta, az Isten, az Egyetemes Atya, teremtő, szabályozó és megtartó; egyetemes szeretet, örökkévaló szellem és végtelen energia; minden magvábanvaló eredendő lehetősége és minden tényleges forrása; minden nyugvás állandósága és minden változás mozgékonyága; a minta forrása és a személyek Atyja. A hét Abszolút együttesen a végtelenséggel egyenértékű, az Egyetemes Atya viszont önmaga ténylegesen is végtelen.

³ ¶ 2. *A Második Forrás és Középpont.* Az Istenség Második Személye, az Örökkévaló és Eredeti Fiú; a VAGYOK abszolút személyiségi valóságai és a „VAGYOK-személyiség” elérésének-kinyilatkoztatásának alapja. Az Egyetemes Atyát a személyiség kizárólag az ő Örökkévaló Fián keresztül remélheti elérni; és a létezés szellemi szintjeit is csak úgy érheti el a személyiség, ha igénybe veszi a minden személyiség ezen abszolút mintájának tevékenységét és segítségét. A Második Forrásban és Középpontban a szellem korlátlan, míg a személyiség abszolút.

⁴ 3. *A Paradicsom Forrás és Középpont.* A második nem-istenségi minta, a Paradicsom örök Szigete; a „VAGYOK-erő” elérésének-kinyilatkoztatásának alapja és a gravitációs szabályozás létrehozásának megalapozása szerette a világegyetemekben. Minden ténylegessé vált, nem-személytelen, és nem-akarati valóságot tekintve a Paradicsom a minták abszolútuma. Miként a szellemenergia az Anya-Fiú abszolút személyiségén keresztül az Egyetemes Atyához kapcsolódik, úgy minden mindenségrendi energia a Paradicsom Sziget abszolút mintáján keresztül az Első Forrás és Középpont gravitációs szabályozó hatalma alá tartozik. A Paradicsom nem a térben van; a tér a Paradicsomhoz viszonyítva létezik, és a mozgás állandósult állapota a paradicsomi kapcsolódáson keresztül határozódik meg. Az örök Sziget abszolút nyugalomban van; minden más szervezett vagy szerveződő energia örök mozgásban van; az egész térben csak a Korlátlan Abszolút jelenléte nyugvó, és a Korlátlan összhangban van a Paradicsommal. A Paradicsom a tér gócaban létezik, a Korlátlan átjárja azt, és minden viszonylagos létezésnek e területen belül van a kezdete.

⁵ ¶ 4. *A Harmadik Forrás és Középpont.* Az Istenség Harmadik Személye, az Együttes Cselekvő; a Paradicsom mindenségrendi energiáinak és az Örökkévaló Fiú szellemenergiáinak végtelen összehangolója; az akarati készletek és az erő működésének tökéletes összehangolója; minden tényleges és ténylegessé váló valóság egyesítője. Számos gyermeke segédkezésén keresztül a Végtelen Szellem nyilatkoztatja ki az Örökkévaló Fiú könyörületét, ugyanakkor végtelen átalakítóként működve örökmód

beleszövi a paradicsomi mintát a tér energiáiba. Ugyanez az Együttes Cselekvő, e Cselekvő Isten a tökéletes kifejeződése az Atya-Fiú határtalan terveinek és céljainak, míg önmaga a tágas mindenségrend teremtményei számára elme-forrásként és értelem-adományozóként működik.

⁶ ¶ 5. *Az Istenségi Abszolút.* Az egyetemes valóság okforrása, magvában személyes lehetőségei, minden Isten-ség-potenciál teljessége. Az Istenségi Abszolút a korlátlan, abszolút és nem-istenségi valóságok céltudatos határolója. Az Istenségi Abszolút az abszolút korlátozója és az elhatárolt abszolúttá lényegítője — a beteljesülés megindítója.

⁷ ¶ 6. *A Korlátlan Abszolút.* Nyugvó, válaszoló és határozatlan jellegű; a VAGYOK ki nem nyilatkoztatott mindenségrendi végtelensége; az istenivé nem alakított valóság teljessége és minden nem-személyes potenciál véglegessége. A tér korlátozza a Korlátlan működését, de a Korlátlan jelenléte maga korlátlan, végtelen. A világmindenségnek van fogalmi határa, de a Korlátlan jelenléte határtalan; még az örökkévalóság sem merítheti ki e nem-istenségi Abszolút korlátlan nyugalját.

⁸ ¶ 7. *Az Egyetemes Abszolút.* Az istenivé alakított és az istenivé nem alakított egyesítője; az abszolút és a viszonylagos közötti összefüggés kialakítója. Az Egyetemes Abszolút (lévén nyugvó, magvábanvaló és társuló) egyenlíti ki az örökké létező és a befejezetlen közötti feszültséget.

⁹ ¶ A Végtelenség Hét Abszolútja alkotja a valóság kezdeteit. A halandói elme szempontjából az Első Forrás és Középpont látszólag megelőz minden abszolútot. Ám ezt az alapfeltevést, bármennyire is hasznos, érvénytelenné teszi a Fiú, a Szellem, a három Abszolút és a Paradicsom Sziget örökkévalósági együttes létezése.

¹⁰ Valódi igazság az, hogy az Abszolútok a VAGYOK-Első-Forrás-és-Középpont megnyilatkozásai; az pedig tény, hogy mindezen Abszolútoknak sohasem volt kezdetük, viszont mindegyikük összehangoltan örökkévaló az Első Forrással és Középponttal. Az abszolútok örökkévalóságbeli viszonyait nem lehet mindig úgy bemutatni, hogy elkerüljük a látszólagos ellentmondásokat az idő nyelvén és a tér fogalom-mintáiban. De a Végtelenség Hét Abszolútjának eredetét illető bármiféle félreértéstől függetlenül egyaránt tény és igazság az, hogy a teljes valóság az ő örökkévalósági létezésükre és végtelenségi kapcsolataikra alapozható.

4. EGYSÉG, KETTŐSSÉG ÉS HÁRMASEGYSÉG

¹ A világegyetem bölcselői a VAGYOK örökkévalósági létezését a minden valóság elsődleges forrásként határozzák meg. És ezzel együtt megfogalmazzák a VAGYOK

elsődleges belső kapcsolódásokká alakuló ön-szelvényesülését is — a végtelenség hét szakaszát. És e feltételezéssel együtt mondják ki a harmadik tételt — a Végtelenség Hét Abszolútjának örökkévalósági megjelenését, és a VAGYOK hét szakasza és e hét Abszolút kettősségi társulásának örökkévalóvá válását.

² A VAGYOK ön-kinyilatkoztatása tehát a nyugvó önmegfogalmazástól az ön-szelvényesülésen és a belső kapcsolódáson keresztül jut el az abszolút kapcsolódásokig, az önmagukból eredő Abszolútokkal való kapcsolatokig. Így jön létre a kettősség a Végtelenség Hét Abszolútjának és az önmagát kinyilatkoztató VAGYOK magát-szelvényesítő szakaszai hétszeres végtelenségének örök társulásában. E kettős kapcsolódások, melyek a világegyetem felé mint a hét Abszolút válnak örökkévalóvá, örökkévalóvá teszik az alapokat minden világegyetemi valóság számára.

³ Valamikor közreadatott már, hogy az egység kettősséget, hogy a kettősség pedig hármasegységet kelt, és hogy a hármasegység minden dolgok örök őse. És valóban, az elsőfajú kapcsolódások három nagy csoportra oszthatók, azaz:

⁴ 1. *Egységi kapcsolatok.* A VAGYOK-on belül létező kapcsolatok, ha annak egységét előbb mint önmaga háromszoros, majd mint hétszeres különválását fogjuk fel.

⁵ 2. *Kettősségi kapcsolatok.* A VAGYOK mint hétszeres és a Végtelenség Hét Abszolútja között létező kapcsolatok.

⁶ 3. *Hármasegységi kapcsolatok.* Ezek a Végtelenség Hét Abszolútjának működési társulásai.

⁷ ¶ A hármasegységi kapcsolatok kettősségi alapokon jönnek létre, mégpedig az Abszolútok kölcsönös társulásának elkerülhetetlensége miatt. Az ilyen hármasegységi társulások teszik örökkévalóvá minden valóság potenciálját; magukba foglalják mind az istenivé alakított, mind az istenivé nem alakított valóságot.

⁸ A VAGYOK korlátlan végtelenség, mint *egység.* A kettősségek örökkévalóvá teszik a valóság *alapjait.* A hármasegységek lehetővé teszik a végtelenség mint egyetemes *rendeltetés* megvalósulását.

⁹ A lételvi-előttiek a hét Abszolútban válnak lételvivé, és a lételviiek a hármasegységekben, vagyis az Abszolútok legalapvetőbb társulásában kezdenek működni. És a hármasegységek örökkévalóvá válásának kísérőjeként a világegyetemi színtér így elkészült — a magvábanvalók léteznek és a ténylegesek jelen vannak — és az örökkévalóság teljessége megtapasztalja a mindenségrendi energia szétválását, a paradicsomi szellem kiáradását és az elmével való felruházást a személyiség adományozásával együtt, s ezáltal mindezek az Istenség és Paradicsom eredetű okozatok egyesülnek a tapasztalásban a teremtett lények szintjén,

valamint más eljárások révén a teremtmény-feletti szinten.

5. A VÉGES VALÓSÁG KITELJESEDÉSE

¹ Miként a VAGYOK eredeti szétválását a belső és önálló akaratnak kell tulajdonítanunk, úgy a véges valóság kiteljesedése a paradicsomi Istenség szabad elhatározásainak és a működési hármasegységek válasz-megnyilvánulásainak köszönhető.

² A véges dolgok istenivé alakítását megelőzően úgy tűnhet, hogy minden valóság-szétválás az abszolút szinteken történt meg; a véges valóságot érvényre juttató szabad elhatározás azonban magába foglalja az abszolútság egyfajta korlátozását és maga után vonja a viszonylagosságok megjelenését.

³ ¶ Noha ezt az elbeszélést egyfajta sorozatként adjuk közre és a véges történeti megjelenését az abszolút közvetlen okozataként mutatjuk be, nem szabad elfelejteni, hogy a tapasztalás-meghaladó dolgok megelőztek és meghaladtak mindent, ami véges. A tapasztalás-meghaladó véglegesek, a végesre vonatkoztatva, egyszerre ok és beteljesülés jellegűek.

⁴ ¶ A véges lehetőség a Végtelen sajátossága, ellenben a lehetőség valószínűséggé és elkerülhetetlenséggé alakulását úgy kell tekinteni, mint az összes hármasegységi társulást éltető Első Forrás és Középpont önmagától létező, szabad akaratának jellemző vonását. Csak az Atya akaratának végtelensége korlátozhatja az abszolút létezési szintet úgy, hogy véglegest hozzon létre és végest teremtsen.

⁵ A viszonylagos és korlátozott valóság megjelenésével új valósághör — a növekedés köre — jön létre, a végtelenség magasából a véges területére lefutó fenséges áradat, mely folyvást befelé, a Paradicsom és az Istenség irányába törekszik, mindig a végtelenség-forrással összemérhető legfelsőbb beteljesüléseket keresi.

⁶ E felfoghatatlan folyamatok jelzik a világegyetem történetének kezdetét, azt, hogy létrejön az idő maga. Egy teremtmény számára a véges kezdete *maga* a valóság keletkezése; a teremtményi elme számára a véges előtt nem léteznek felfogható tényleges dolgok. Ez az újonnan megjelenő véges valóság két eredeti szakaszban létezik:

⁷ 1. *Elsődleges felső határok*, a legfelsőbb szintű tökéletes valóság, a Havona-fajtájú világegyetem és teremtmény.

⁸ 2. *Másodlagos felső határok*, a legfelsőbb szinten tökéletessé vált valóság, a felsőbb-világegyetemi fajtájú teremtmény és teremtés.

⁹ ¶ Tehát e kettő az eredeti megnyilatkozás: az eredetben tökéletes és a fejlődés során tökéletessé vált megnyilvánulás. Kapcsolatukra az örökkévalóságban az összhang a jellemző, ám az idő korlátai között e két megnyilvánulás különbözőnek tűnik. Az időtényező növekedést jelent mindannak, ami növekszik; a másodlagos véges dolgok növekednek; ennél fogva azok, amelyek növekednek, szükségképpen tökéletlenként jelennek meg az időben. De mindezek a különbségek, melyek a Paradicsom innenső oldalán oly fontosak, nem léteznek az örökkévalóságban.

¹⁰ A tökéletesről és a tökéletessé váltról mint elsődleges és másodlagos felső határról beszélünk, van azonban még egy válfaj: az elsődlegesek és a másodlagosok közötti Hármassági és egyéb kapcsolódások eredményeképpen megjelennek a *hármadlagos felső határok* — olyan dolgok, jelentéstartalmak és értékek, melyek nem tökéletesek és nem is tökéletessé váltak, mégis összhangban vannak mindkét felsőbb határral.

6. A VÉGES VALÓSÁG TÜKRÖZŐDÉSEI

¹ A véges létformák általános kiteljesedése átmenetet képez a magvábanvalókból a ténylegesekbe a működési végtelenség abszolút társulásain belül. A véges alkotó megjelenésének számos tükröződése közül kiemelendő:

² 1. *Az istenségi válasz*, az élményelvi felsőség három szintjének megjelenése: a személyes-szellemi felsőség ténylegessége a Havonában, a személyes-erő felsőség potenciálja a létrejövő nagy világegyetemben, és a még ismeretlen azon működési képesség, mely az eljövendő világmindenségben valamely felsőségi szinten működő élményelvi elmék sajátja.

³ ¶ 2. *A világegyetemi válasz* jelenti a felsőbb-világegyetemi térszint szerkezetére vonatkozó tervek megvalósulásának kezdetét, és ez a fejlődés továbbra is folyamatban van szerte a hét felsőbb-világegyetem fizikai szerveződéseiben.

⁴ ¶ 3. *A teremtményi tükröződés* a véges-valósági kiteljesedés következményeként azt eredményezte, hogy megjelent a Havona örökös lakóiként létező tökéletes lények rendje, továbbá megjelentek a hét felsőbb-világegyetemből érkező, tökéletessé lett evolúciós felemelkedők is. De a tökéletesség eléréséhez az evolúciós (idő-alkotó) tapasztaláson túl kiindulási pontként a tökéletestől különböző dologra is szükség van. Így jelenik meg az evolúciós teremtésrészekben a tökéletlenség. És ez a magvábanvaló rossz eredete. A helytelen alkalmazkodás, az összhang hiánya és az összeütközés mind-mind része az evolúciós növekedésnek, s ez a fizikai világegyetemekre éppúgy igaz, mint a személyiséggel rendelkező teremtményekre.

⁵ ¶ 4. *Az isteniségi válasz*, mely az evolúciós időbeli késedelemben alapvetően jelen lévő tökéletlenségre adatik, megjelenik a Hétszeres Isten ellensúlyozó jelenlétében, akinek tevékenységei révén minden, ami tökéletesítendő, szervesen összekapcsolódik mind az eredetükben tökéletes, mind pedig a tökéletessé vált dolgokkal. Ez az időkülönbség elválaszthatatlan az evolúciótól, ami tulajdonképpen teremtőképeség az időben. Ezen és más okból a Legfelsőbb mindenható erőterét előrevetítik a Hétszeres Isten isteniség-eredményei. Ez az időbeli késedelem teszi lehetővé a teremtményi részvételt az isteni teremtés folyamatában azzal, hogy megengedi a teremtett személyiségek számára, hogy a legteljesebb fejlődés elérésében az Istenség társaivá váljanak. Így válik még a halandó teremtmény anyagi elméje is az isteni Igazító társává a halhatatlan lélek kettős jellegének kialakításában. A Hétszeres Isten is ad eszközöket az eredendő tökéletesség tapasztalati korlátainak és a felemelkedés előtti tökéletlenségből eredő korlátoknak a leküzdésére.

7. A TAPASZTALÁS-MEGHALADÓK MEGLÉNYEGÜLÉSE

¹ A tapasztalás-meghaladó fogalma a végtelent és az abszolútát el nem érő, de a végest és a teremtményt meghaladó szintekre utal. A tapasztalás-meghaladó dolgok az abszolútok felsőbb értékei és a végesek legteljesebb értékei között teremtenek szerves kapcsolatot. A teremtmény nézőpontjából vizsgálva a tapasztalás-meghaladó az, ami a véges következményeként meglényegültnek tűnik; az örökkévalóság felől tekintve pedig az, ami a véges előtt létezik; egyesek pedig ezt a véges „elő-rezgésének” tartják.

² Ami tapasztalás-meghaladó, az nem szükségképpen nélkülözi a fejlődést, viszont véges értelemben meghaladja az evolúciós szintet; nem állítható róla, hogy nem-élményelvi, viszont felsőbb-tapasztalás, ha a teremtett lények értelmezni tudják ezt. Az ilyen látszólagos ellentmondás szemléltetésére talán a tökéletes központi világegyetemet lehet felhozni példaként: A központi világegyetem aligha abszolút — „anyagivá lényegültségi” értelemben csak a Paradicsom Sziget igazán abszolút. Ugyanakkor nem is véges evolúciós teremtésrész, mint a hét felsőbb-világegyetem. A Havona örökkévaló, de nem állítható róla, hogy képtelen a változásra abban az értelemben, hogy világegyetemi jellege nem-növekedési volna. Olyan teremtmények lakják (a Havona honosai), akiket ténylegesem sohasem teremtett senki, mivel ők örökkön léteznek. Így a Havona példa olyasmire, ami nem tökéletesen véges és nem is abszolút. A Havona ütközési körzetként is szolgál az abszolút Paradicsom és véges teremtésrészek

között, ami egy újabb példa a tapasztalás-meghaladók működésére. De a Havona önmagában nem tapasztalás-meghaladó — az Havona.

³ Ahogyan a Legfelsőbb kapcsolatban áll a végesekkel, úgy a Végleges is azonosul a tapasztalás-meghaladókkal. Noha így összevethetjük a Legfelsőbbet a Végleges-sel, mégis, a fokozatbeli eltérésnél azért valamivel többen különböznek; a különbség a minőségben is megnyilvánul. A Végleges valamivel több, mint a tapasztalás-meghaladó szintre vetülő Legfelsőbb-meghaladó. A Végleges mindent magába foglalja, de még ennél többet is: A Végleges az új Istenség-valóságok meglényegülése, az annak előtte korlátlan az új formájú korlátozódása.

⁴ ¶ A tapasztalás-meghaladó szinthez kapcsolódó valóságok között megemlítendő a következők:

- ⁵ 1. A Végleges Istenség-jelenléte.
- ⁶ 2. A világmindenség fogalma.
- ⁷ 3. A Világmindenség Építései.
- ⁸ 4. A Paradicsom erőszervezőinek két rendje.
- ⁹ 5. Bizonyos változtatások a tértenciálban.
- ¹⁰ 6. Bizonyos szellem-értékek.
- ¹¹ 7. Bizonyos elme-jelentéstartalmak.
- ¹² 8. Abszonit minőségek és valóságok.
- ¹³ 9. Mindenhatóság, mindentudás és mindenütt-jelenvalóság.
- ¹⁴ 10. Tér.

¹⁵ ¶ A világegyetem, amelyben ma élünk úgy is felfogható, mint létezés a véges, tapasztalás-meghaladó, és abszolút szinteken. Ez nem más, mint a személyiség-előadás és az energia-átalakulás végtelen színművének helyet adó mindenségrendi színpad.

¹⁶ És mindeme számos valóság a különböző hármasegységek révén *abszolút értelemben*, a Világmindenség Építései révén *működését tekintve*, és a Hét Tökéletes Szellem által, a Hétszeres Isten isteniségének a legfelsőbb szintet el nem érő összehangolói által pedig *viszonylagosan* egyesül.

¹⁷ A Hétszeres Isten jelenti mind a legfelsőbb, mind a legfelsőbbet el nem érő besorolású teremtmények számára az Egyetemes Atya személyiségi és isteniségi kinyilatkoztatását, azonban vannak az Első Forrásnak és Középpontnak olyan egyéb hétszeres kapcsolódásai is, melyek nem képezik részét az Isten, aki szellem, isteni szellemi segítése megnyilvánulásának.

¹⁸ ¶ A múlt örökkévalóságában az Abszolútok erői, az Istenségek szellemei és az Istenek személyiségei mozgásba lendültek, válaszul az önmagától létező szabad akarat első-fajú szabad akaratára. Ebben a világegyetemi korszakban

mindannyian tanúi vagyunk azoknak a rendkívüli tükröződéseknek, melyek abból a tágas mindenségrendi látésképből tárulnak elénk, amely mindeme valóságok határtalan potenciáljainak az abszolútát el nem érő megnyilvánulását alkotja. És mindent figyelembe véve lehetséges, hogy az Első Forrás és Középpont eredeti valóságának fo-

lyamatban lévő különválása tovább folytatódik, egyre kijebbb, korszakok sorozatán át, mindegyre csak előre, az abszolút végtelenség távoli és felfoghatatlan messzeségébe.

¹⁹ [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]